

Pilgrimsfärds sagor för barn

© sagor: Niina Toivonen,
bild: Tiia Hovi,
layout: Lotta Leppänen,
Översättning till svenska:
Päivi Leinola och Janna Koivunen

Kyrkan i Åbo
och S:t Karins

Pilgrim i Finland

DEN FÖRSVUNNA PÄRLAN

Djur: Snigel - nyckelord: långsamhet

Haren skyndade skuttande fram längs vägen och märkte inte alls snigeln, som var bredvid vägen. Snigeln blev alldeles yr i huvudet av harens fart. Till slut stannade haren vid ett stort träd, när han såg den gamle Ugglan, Björnungen, Gräshoppan och fröken Groda. De såg ut att ha någonslags möte och fröken Groda grät högljutt.

"Vad händer här?" frågade Haren.

"Hej, vad bra att du kom," sa den gamle Ugglan.

"Fröken Groda har tappat bort en pärla, från sitt nya, fina halsband."

"Oj, oj, oj," sa Haren, "då måste vi leta efter pärlan tillsammans."

Så beslöt de att söka på olika håll, runt fröken Grodas hemdamm, för grodorna och fiskarna hade redan sökt i dammen. Haren gick samma väg, som han kommit och nu märkte han Snigeln. Han hälsade och berättade om letningarna.

"Jag ska hålla ögonen öppna," lovade Snigeln, vände på sig och sakta, men beslutsamt, började sin färd mot dammet. Alla letade efter pärlan hela dagen, outtröttligt, utan att hitta den. Även Snigeln gjorde sitt bästa, men hennes långsamhet störde lite letandet.

Till slut beslöt man att sova och fortsätta letningarna följande dag.

Snigeln somnade på ett grönt blad, som tur nog fanns bredvid vägen.

Nästa dag när solen steg upp, fortsatte letandet, men tyvärr hittades inte pärlan någonstans. Haren, Ugglan, Björnungen, Gräshoppan och fröken Groda gick alla flera gånger under dagen förbi Snigeln. Alla tänkte tysta för sig själva: "Så långsam hon är", men ingen sa det högt, för ingen ville sära den hjälpsamme vännen. På kvällen var de tvungna att ge upp letandet igen och sova.

När den tredje morgonen kom fortsatte letandet efter pärlan. Snigeln fortsatte sin långsamma gång framåt, när en solstråle träffade något som blänkte vackert. Det tog en stund för Snigeln att komma fram till det blänkande föremålet, som hon till sin stora glädje kände igen - det var pärlan. Snigeln ropade så högt hon kunde, men ingen av de andra, som letade efter pärlan, hörde ropet. När halva dagen hade gått, flög den gamle Ugglan förbi och landade bredvid Snigeln, som ropade glatt.

"Oj, vad fint, du hittade verkligen pärlan. Vänta här, så flyger jag till de andra och berättar," sa den gamle Ugglan och flög iväg. Snart kom hela glada gänget till Snigeln och fröken Groda tackade Snigeln vackert och gav en kyss på kinden som tack.

"Vad bra, att du var med och letade efter pärlan," sa den gamle Ugglan. "Utan ditt noggranna letande, skulle vi kanske aldrig ha hittat pärlan."

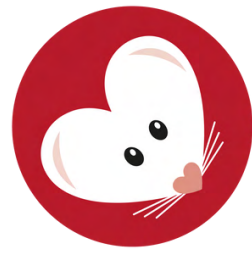
"Ja, ibland är det bra, att vara långsam" sa Snigeln, "för då hinner man se runt sig ordentligt."

Alla var av samma åsikt och beslöt att prova på ett lugnt och långsamt sätt att utforska världen på. Snigeln var överlycklig. Hon hade bevisat sig själv och de andra att alla behövs, alla har en egen plats i världen, även den långsammaste.

DEN BEKYMMERSLÖSE MISSE

Djur: katt - nyckelord: Bekymmerlös

En randig kissekatt vilade på en gammal, nära till förfallen bänk i parken, medan solen kittlade hennes morrhår. Hon satte tassarna framför ögonen, så solen inte kunde blända hennes ögon och försökte fortsätta sova, när en hund började skälla bredvid henne.

"Upp med dig, Misse! Det är en ny dag och vi måste söka efter mat igen."

"Kom igen nu Vovve, vi hinner nog. Det är ju bara morgon ännu," spann Misse slött.

"Ja, ja, men det tog länge igår, före vi hittade någon, som gav oss mat!" sa Vovve bekymrat.

"Jo, men varje dag har det ordnat sig, vi har fått mat. Okej, vi går och letar nu då!" sa Misse.

Hela dagen gick Misse och Vovve runt överallt, här och där, men ingen gav dem mat. Inte ens när Misse spann och Vovve viftade på sin svans. Från flera ställen blev de utjagade, tom. med en kvast. Det blev kväll och hungern kurrade i magarna. Vovve började vara desperat, trots att Misse försökte uppmuntra honom.

Under den mörknande kvällen kom en gammal man gående längs vägen och började prata vänligt med Misse och Vovve.

"Oj, stackars små, följ med hem till mig, jag kan ge er lite mat."

Mannen bjöd in sina nya vänner, letade fram ett stort, saftigt ben till Vovve och höll vatten i en skål. Misse fick en strömming och grädde i sin skål.

"Ni skulle kunna stanna här!" sa den gamle mannen. "Jag kan erbjuda er tak över huvudet och mat i magen. Vi skulle även ha sällskap av varandra."

Så stannade Misse och Vovve i det lilla huset, med den gamle mannen. De fick ett varmt hem och mat varje dag. När våren kom, jamade Misse högt och gick till dörren. Vovve blev orolig – vart var Misse på väg? Misse sa bekymmerslöst, att hon skulle ut i världen och leta efter äventyr, för det finns någon, som tar hand om alla levande varelser, man behövde bara lita på det.

Den gamle mannen släppte ut Misse, han förstod Misse och sa: "Ha ett bra äventyr, min vän, du blir väl omhändertagen. Kom ihåg, att du kan alltid komma tillbaka hem till oss."

Så gav sig Misse iväg. Solens strålar värmdes vägen framför henne och morrhåren och hennes glänsande päls. Misse gick längs vägen, glad och utan bekymmer. Det lilla huset och sina två vänner lämnade hon bakom sig.

ÅSNANS LIV

Djur: åsna - nyckelord: enkelhet

Längs den dammiga vägen gick en Åsna, släpande på en gammal kärra, med en trött man sittande i kärran.

"Om och om igen, alltid samma" tänkte mannen. "Varje dag, fram och tillbaka till torget, för att sälja grönsaker, med en Åsna, som stannar då och då och inte vill fortsätta framåt."

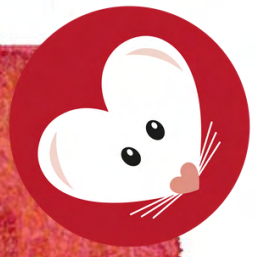
Så här hade det redan varit i flera år och om kvällarna när mannen kom hem, var han oftast så trött, att han inte orkade med något. Så simpelt och tråkigt liv. Så här fortsatte det, tills en dag, då Åsnan inte orkade stiga upp i sitt bås.

Oberoende vad mannen gjorde, steg inte Åsnan upp, han bara låg på halmen. Till slut hämtade mannen veterinären. Veterinären undersökte Åsnan och sa, att Åsnan var mycket trött och överansträngd. Veterinären sa, att Åsnan skulle återhämta sig, om han fick vila och äta hälsosam mat. På detta sätt, skulle Åsnan få variation till sitt enkla men arbetsfulla liv.

Veckorna gick. Mannen tog hand om Åsnan, lät honom vandra fritt på den vackra, gröna ängen och gav honom god, hälsosam mat. Samtidigt märkte mannen, att även han fick vila och började så småningom redan sakna sitt enkla och tråkiga liv med resorna till och från torget.

Till slut kom dagen, då mannen spände Åsnan framför kärran och till sin glädje märkte han, att Åsnan var piggare. Så fortsatte de sitt enkla liv, men nu bara fem dagar i veckan. Två dagar i veckan vilade de. På detta sätt löpte den tråkiga vardagen bättre. För även det enkla livet behöver vila och ibland också fest, för att man ska kunna uppskatta vardagen mer.

MYRORNAS ARBETE

Djur: myra - nyckelord: att dela med sig

"Oj, titta vad det kryllar där", sa den 6-åriga pojken Jan och pekade på en stor myrstack vid skogsbrynet.

"Javisst, det är en myrstack och där håller myrorna på med sina dagliga sysslor," sa farfar.

"Kan vi gå närmare?" frågade Jan ivrigt.

"Visst kan vi gå lite närmare," sa farfar, "men bara lite, för inte skulle du heller tycka om det, om någon kom för nära ditt hem, för att undersöka det."

"Nå nej, det skulle jag nog inte tycka om," sa Jan och nästan ljudlöst närmade de sig myrstacken.

De stod en bra stund och såg på myrorna som jobbade. En del bar på olika saker, vissa lämnade boet och hela tiden kryllade det av rörelse.

"Aj, någon bet mig" sa Jan.

"Oj då," sa farfar, "det är nog ett tecken på att vi är för nära myrstacken. Det är nog dags för oss att fortsätta färden hem."

På vägen berättade farfar om myrornas uppdelning med olika sysslor.

Myrornas drottning, eller ibland finns det fler än en, ser till att nya myror föds. Det finns både arbets- och vaktmyror och alla vet deras uppgift, för alla jobb är noga uttänkta och delade mellan myrorna.

På kvällen, innan läggdags, funderade Jan på hur viktigt det är att vi alla har vår viktiga roll och uppgift här i livet. Hur viktigt det är att dela på uppgifterna och bördorna och be om hjälp, om man behöver det. Tänk, att till och med myrorna vet, hur man delar på den gemensamma bördan.

DEN TYSTA MUMSAREN

Djur: mus - nyckelord: tystnad

En mörk höstkväll, då vinden viner ute, veden i spisen sprakar och värmer, är inget så skönt som att krypa under filten, sluta ögonen och lyssna på mammas berättelser.

"Men hej, vad var det? Det lät som om något rasslar i köksskåpet?"

"Oj nej, säkert mössen igen", svarade mamma och gick till köket, men det var helt tyst i skåpen.

"Inte var det någon där," sa mamma och kom tillbaka.

"Har jag berättat åt dig, om hur en mus åt en hel ask med min favorit choklad en gång?" frågade mamma.

"Nej, det har du inte gjort", svarade jag.

Mamma började berätta.

"När jag var ett barn, fick jag en vacker, hjärtformad chokladask, som var fylld med min favorit choklad. Men det var julafton och jag hade redan ätit massor av gott, så jag orkade inte smaka en enda bit choklad. Jag lämnade asken på köksbordet över natten, för att vänta till följande dag. På morgonen, när jag vaknade, var mormor – alltså min mamma - i köket och hon berättade till mig, att all choklad hade blivit uppätet. Först blev jag arg, men sen såg jag in i chokladasken, som var riktigt råddig och full med papper. Mitt bland pappren sov en liten mus. Helt tydligt var musen alldeles utmattad av att ha ätit all choklad. Då kunde jag inte vara arg längre och min pappa, din morfar, tog lådan med sig och förde den till stallet. Där sprang nog musen iväg, när den vaknade. Nog förstod jag, att jag borde ha varit noggrannare med min ask choklad."

"Det konstigaste var nog, att vi hade flera övernattande gäster i huset och på kökssoffan sov min morbror, som alltid sov väldigt lätt, men inte ens han hade hört något under natten. Så tyst hade musen varit. Så ordspråket "tyst som en mus" stämmer faktiskt."

Efter mammas berättelse blev det alldeles tyst. Inga frågor, ingenting, för jag, som lyssnade på berättelsen, hade somnat. Då beslöt mamma, att hon skulle vara riktigt tyst som en mus, för tystnaden för med sig lugnet och det är en väldigt viktig kunskap att kunna.

Har du varit helt tyst någon gång? I tystnaden kan man höra vad som helst, prova, fast nu genast.

FRIHETENS HÄRLIGHET

Djur: duva - nyckelord: frihet

En vacker, vit duva flög högt. Den kände vinden under sina vingar och friheten. Till slut landade duvan på en trädgren. Snart hörde han sorgset kuttrande, såg omkring sig, och såg en annan duva.

"Vad är det med dig?" kuttrade duvan.

"Oj," svarade den främmande duvan, "min man fastnade idag i en fälla och jag såg att han hamnade in i en bur."

"Men oj vad hemskt, ingen borde berövas sin frihet," svarade duvan tyst.

"Vet du, var buren är?"

"Ja, i en byggnad här nära."

"Vi flyger dit" sa duvan och de flög till ett träd nära byggnaden.

Duvan som saknade sin man, började kuttra sorgset och någonstans nära hördes ett tyst kuttrande som svar. Då flög båda duvorna modigt mot det tysta kuttrandet och såg en bur i ett öppet fönster. I rummet med det öppna fönstret fanns en säng, där en ung flicka vilade. Flickan sa tyst, "äntligen sjunger duvan i buren, men så tyst och sorgligt det låter."

"Du lilla flicka..." sa en gammal kvinna, när hon steg in i rummet, men när även hon hade lyssnat en stund på det tysta och sorgliga kuttrandet, sa kvinnan till flickan: "du har rätt."

I samma stund märkte kvinnan duvorna i trädet, nära fönstret.

"Farmor," sa flickan i sängen, "kan det vara så, att han saknar någon?"

"Du kan ha rätt," svarade farmor. "Jag tror, att han saknar dem, som sitter i trädet nära fönstret. Det var kanske fel, att ge dig duvan i buren, den förtjänar få vara fri i naturen. Frihet är det viktigaste i världen."

"Just det," sa flickan i sängen. "Det finns många saker man kan göra, när man är fri."

Försiktigt steg flickan upp ur sängen, gick till buren och öppnade den.

"Flyg till friheten duva och var lycklig. Förlåt, att vi inte förstod detta tidigare."

Ängsligt flög duvan bort från buren. Nu var han fri och kuttrade högt och vackert med sin fru. Tillsammans flög de till friheten. Den tredje duvan satt ännu kvar en stund på grenen, nära fönstret, glatt kuttrande, före även den flög iväg. Friheten är härligast i hela världen.

DET FUNDERANDE LILLA LAMMET

Djur: lamm - nyckelord: andlighet

Ett litet lamm stod längre ifrån de andra lammen och stirrade högt upp på himlen. Han såg ut som om han tänkte på något mycket viktigt. De andra lammen bräkte åt honom och bjöd honom med till leken, men det lilla lammet lyssnade inte. Han var där, men tankarna var någon annanstans. Vad funderade det lilla lammet på?

På kvällen var det dags för lammen att gå in och dagdrömmande gick det lilla lammet med de andra lammen in till stallet. Senare på kvällen frågade lammets mamma ömt, "Du var igen idag i dina egna tankar, vad tänkte du på?"

"Oj, mamma, världen är en så fantastisk plats att ibland tänker jag på vem som har skapat allt och hur allt fungerar? Ibland bara njuter jag av en vacker dag och vilar mina ögon, sluter dem, lyssnar och bara känner. Och ibland, när allt känns riktigt bra, som nu här med dig mamma, känns det tryggt och då tänker jag, att någon tar hand om allt och alla."

"Oj, med dig, lilla älskling, du har många viktiga tankar och frågor. Jag tror också på det, att vi alla är omhändertagna. Fast det ibland kan vara sorgligt och tråkigt, så ordnar sig allt till slut väl."

Mamman och det lilla lammet pratade ännu en stund och till slut somnade det lilla lammet och mamman la filten ömt på det lilla lammet. Nästa dag sken solen igen och nu sprang det lilla lammet och lekte tillsammans med de andra lammen, hela långa dagen.

"Idag har du haft en fartfylld dag!", sa mamma lammet leende, när det lilla lammet lade sig på halmen den kvällen.

"Visst, inte orkar man varje dag fundera på världens gång", sa det lilla lammet trött men leende.

"Så är det. Lek är barnens arbete, sägs det. Det är viktigt, att allt finns med i livet, i rätta mängder, viktiga tankar, lek och olika aktiviteter. Sov nu, min lekfulla lilla tänkare", sa den stolta mamman till sitt lilla sovande lamm."